

Zamyšlení nad desátky

Gn 14,17-20 – Abram odvedl jedenkrát v životě knězi Boha nejvyššího desetinu z kořisti, kterou pobral v bitvě nepřátelům. Nikde v Bibli není zmínka o tom, že by to bylo od té doby zvykem nebo zákonem daným Hospodinem Abramovi. Není zmínka v Bibli o tom, že by Abram, později přejmenovaný Hospodinem na Abrahama, ještě někdy nějaký desátek někomu platil. Zaplatil (oddělil) jednou desetinu z kořisti knězi Boha nejvyššího, šálemskému králi, Malkisedekovi, o němž není známo odkud se tehdy vzal – odkud byl původem, není známo nic o jeho otci ani matce.

Abrahamův Syn zaslíbení – Izák, také nikdy žádný desátek nikomu nedával, alespoň o tom není v Bibli zmínka.

V Gn 28,10-22 Izákův syn Jákob, jednou spal na místě, kde ve snu viděl sestupovat po žebříku anděly. Sám z vlastní vůle, ne že by to po něm Bůh chtěl, vymyslel a zavázal se slibem, že když bude Bůh s ním, bude-li ho střežit na cestě, dá-li mu chléb k jídlu a šat k odívání, a navrátí-li se v pokoji do domu svého otce, bude mu Hospodin Bohem. Jákob řekl, že Bohu pak dá ze všeho co od Boha dostane desátek. – Jákob vymyslel takový „obchod“.

Lv 27,30-33 – V knize Levitikus je zaznamenáno množství předpisů a zákonů, které byly dány Hospodinem skrze Mojžíše. Je zde také zmíněno z čeho a jak se má správně oddělit desátek. Píše se zde také o obětech pozdvihování, které nebyly obětí za hřích a o jiných předepsaných řádech, obětech apod. To zmiňují také proto, pokud by někdo vytrhoval něco ze starozákonních příkazů se slovy, že Pán Ježíš zaplatil sice za naše hříchy, ale předpisy o desátcích pro nás platí stále, aby si uvědomil, že pokud by to platilo i v Novém zákoně – Nové smlouvě, měl by také žít podle všech ostatními předpisů. Díky Bohu, že my nežijeme s Bohem ve Staré smlouvě, ale máme skrze Pána Ježíše Krista úplně Novou smlouvu.

Nu 18,21-32 – Je zde psáno, že levité nebudou mít mezi Izraelci dědictví. Aby je Hospodin zajistil, dal jim za dědictví desátky. Co vlastně jsou desátky – viz dále.

Dt 14,22-28: **Budeš odvádět desátky z veškeré úrody své setby, která každoročně na poli vyroste. Na místě, které si on vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno, budeš jíst před Hospodinem, svým Bohem, desátky ze svého obilí, moštu a čerstvého oleje i prvorozených kusů svého skotu a bravu, aby ses učil bát Hospodina, svého Boha, po všechny dny. Kdybys měl dlouhou cestu a nemohl je donést, protože místo, které vyvolil Hospodin, tvůj Bůh, aby tam spočinulo jeho jméno, bude od tebe vzdáleno, až Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná, směníš je za stříbro, stříbro zavážeš, vezmeš do ruky a půjdeš na místo, které si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil. Tam koupíš za to stříbro všechno, po čem zatoužíš, skot, brav, víno, opojný nápoj, cokoli budeš chtít, a budeš jíst před Hospodinem, svým Bohem, a radovat se i se svým domem. Ani lévijce, který žije v tvých branách, nenecháš opuštěného, protože nemá s tebou podíl na dědictví.**

Každého třetího roku odneseš všechny desátky své úrody toho roku a složíš je ve svých branách. I přijde lévijec, protože nemá s tebou podíl ani dědictví, a bezdomovec, sirotek a vdova, kteří žijí v tvých branách, a budou jíst dosyta, aby ti Hospodin, tvůj Bůh, žehnal při každé práci, kterou bude tvá ruka konat.

Ještě uvádím další zmínku o přesném znění příkazu, jak nakládat s desátky každého třetího roku a co je u toho předepsáno říci před Hospodinem (tento příkaz k tomu také neoddělitelně patřil).

Dt 26,12-15: *Když pak třetího roku, v roce desátků, odvedeš všechny desátky ze své úrody a dáš je lévijci, bezdomovci, sirotku a vdově, aby jedli v tvých branách a nasýtí se, řekneš před Hospodinem, svým Bohem:*

„Vynesl jsem z domu, co bylo svaté, a dal jsem to lévijci a bezdomovci, sirotku a vdově, zcela podle tvého příkazu, který jsi mi dal. Nepřestoupil jsem ani neopomenul žádné z tvých přikázání. Nejedl jsem z toho, když jsem měl zármutek, neodstranil jsem z toho nic, když jsem byl nečistý, nedal jsem z toho nic pro mrtvého. Poslechl jsem Hospodina, svého Boha, a učinil jsem vše, jak jsi mi přikázal. Shlédni ze svého svatého obydlí, z nebes, a požehnej svému izraelskému lidu i půdě, kterou jsi nám dal, jak jsi přísezně slíbil našim otcům, tu zemi oplývající mlékem a medem.“

Takže je možná pro někoho velkým překvapením, že **desátky**, zmíněné ve Starém zákoně, **byly** vlastně **velkou hostinou vděčnosti**. Ten kdo je odváděl, měl ve skutečnosti uspořádat takovou velkou hostinu ke slávě Boží. Měl koupit vše po čem jeho srdce zatouží a radovat se vděčně před Hospodinem, že mu Hospodin tolik požehnal. Ani na lévijce, sirotka a vdovu neměl sobecky zapomínat, ale měl se s nimi prakticky sdílet ve své radosti, že mu Bůh tolik požehnal. Po dva roky to byla hostina na místě, které si Hospodin vyvolí, aby tam přebývalo jeho jméno. Třetího roku to byla hostina v branách toho, kdo tu hostinu desátků uspořádával. Třetího roku na té hostině sám nejedl se svým domem, ale udělal tu hostinu jen pro lévijce a bezdomovce, sirotka a vdovu.

Stojí také za povšimnutí, kdy měla být ta hostina ke slávě Boží (nebo-li odvedení desátku) uspořádána – *až Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná*. Lidé kteří měli nouzi neměli žádnou hostinu desátků vůbec pořádat, měli se jí nanejvýš zúčastnit jako strážníci. Byla by to spíš manifestace prokletí, kdyby chudák, kterému se daří nevalně, šel uspořádat hostinu desátků, kde by pozval všechny ty lidi, které bylo předepsáno pozvat, aby se s nimi rozdělil např. o nějaké malé množství jídla, tak že by se přiděl na osobu, účastníci se „hostiny“ desátků, pohyboval v řádech cca jedna suchá kůrka na osobu. To by opravdu nebyla ta hostina desátků k oslavě Hospodina, ale spíš ukázka toho, jak špatně se tomu člověku vede. Uspořádat hostinu desátků měl, až se mu bude dařit dobře. Když totiž Hospodin žehná, tak nalévá až kalich přetéká. Vztáhneme-li to na dnešní dobu, pokud by chtěl někdo nemajetný, kdo je rád, že vydělá na jídlo, oděv a nájemné, zaplatit desetinu z ročního příjmu a uspořádat slavnost desátků, mohlo by se mu snadno stát, že by si na to musel vypůjčit nebo by se musel stát bezdomovcem. O něčem takovém ty desátky opravdu nebyly. Proto je tam milosrdně napsáno – *až Hospodin, tvůj Bůh, ti požehná*.

O lévijce, kteří sloužili v chrámu a o chod chrámu, bylo postaráno podle Hospodinových příkazů týkajících se odvádění prvotin, darů, obětí pozdvihování a různých jiných obětí, takže nebyli závislí jen na nasycení se při slavnostech desátků.

Při obnovení služby v Hospodinově chrámu, při tzv. Chizkijášově náboženské reformě se ve 2 Pa 30,22-23 píše, že *Chizkijáš promluvil k srdci všech lévijců, kteří s mocným zaujetím sloužili Hospodinu. Připravovali hody pokojných obětí, po sedm dní slavnostního shromáždění jedli a pěli chválu Hospodinu, Bohu svých otců. I usneslo se celé shromáždění, že budou pokračovat ve slavnosti ještě dalších sedm dní. A radostně pokračovali po sedm dní*. Lidé se opravdově vrátili k Hospodinu a slavili – jedli a přinášeli dary, oběti a desátky 2 Pa 31,5-7. Lid chtěl znovu začít žít podle Hospodinových již dříve vydaných zákonů a předpisů.

Další návrat k Hospodinu se konal za Nehemijáše. Neh 10,36-40: *Také budeme přinášet prvotiny ze svých rolí a prvotiny všeho ovoce z každého stromu rok co rok do Hospodinova domu. I prvorozené ze svých synů a ze svého dobytka, jak je psáno v Zákoně, prvorozené ze svého skotu a bravu, budeme přinášet do domu svého Boha kněžím, kteří konají službu v domě našeho Boha. Také první část z obilní tlouče, z našich obětních dávek, z ovoce každého stromu, z moštu a z čerstvého oleje budeme přinášet kněžím do komor při domě našeho Boha a desátky z naší půdy budeme odvádět levitům; levité sami ať vybírají desátky ve všech městech, která s námi slouží Hospodinu. Kněz z rodu Áronova bude s levity, když budou vybírat desátky. Levité předají desátý díl z desátků do domu našeho Boha, do komor ve skladišti. Do těch komor totiž budou přinášet Izraelci i levitští příslušníci obětní dávky z obilí, z moštu a z čerstvého oleje. Tam je nádobi svatyně i kněží konající službu i vrátní a zpěváci. Dům svého Boha neopustíme.“*

V Bibli není napsáno, že by Hospodin svůj výrok ohledně desátků změnil. Levité neměli vybírat celou desetinu, kterou Izraelci oddělovali jako desátek. Normálně měli pouze jíst dosyta spolu s bezdomovci, sirotkem a vdovou. Měli pak z té části desátků, která na ně při hostině připadla, což nebyla jistě celá desetina, ale třeba jen třicetina, podle počtu osob se kterými se měli o tu hostinu desátků podělit, odvádět desátý díl Hospodinu jako oběť pozdvihování a odevzdat ji knězi Áronovi. To, že dal Hospodin levitům za dědictví desátky znamená, že mají dělat to, co Hospodin řekl – mají jíst desátky (ne zabavit celou desetinu), tedy to co dostanou na té hostině. Stejně jako se nají sirotek a vdova. – Ostatně to se týkalo jen způsobu slavení desátku třetího roku, protože jinak po dva roky ty desátky měl jíst ještě ten, kdo je odváděl (ve formě uspořádání hostiny), včetně celého svého domu.

Dále se v Neh 13,10-12 píše, že: *Dozvěděl jsem se také, že levitům nebyly dávány částky, takže se všichni rozprchli ke svým polím, levité i zpěváci konající službu. Měl jsem o to spor s představenstvem a ptal jsem se: „Proč je Boží dům opuštěn?“ Shromáždil jsem levity a dosadil je na jejich místa. A všechen Juda přinášel do skladů desátky z obilí, moštu a čerstvého oleje.*

Mal 3,10: *Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.*

Přinášení do Hospodinových skladů úplné desátky, neznamená odvádět desátek jiným způsobem než jak Hospodin nařídil. Co jsou ty Hospodinovy sklady? To nejsou jen komory v kamenném chrámě. Když si uvědomíme, že je např. v Příslaví 19,18 psáno: *Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost.* Nedává přece Hospodinu do kapsy peníze ten, kdo půjčuje nuznému, ale tomu nuznému. Stejně tak Hospodin, když mluvil ústy proroka k lidu, zahrnuje do svých skladů i odvádění desátků předepsaným způsobem, kdy se dostanou prostřednictvím toho, kdo ten desátek odvádí, bezdomovci, sirotku i vdově, jak Hospodin nařídil a způsobem který nařídil. Pokud někdo dělal něco jinak, než jak Hospodin nařídil, nemůže to sloužit jako standardní příklad pro to, jak daný příkaz vykonávat. Podobně, jako když David jedl posvátné chleby, které normálně bylo dovoleno jíst pouze kněžím. Taky se to tímto případem nezměnilo a tyto posvátné chleby bylo dovoleno jíst nadále zase jen kněžím.

Když např. Áronovi synové si dovolili tu drzost **vykonat Hospodinův obřad jinak, než jak Hospodin určil**, stalo se – Lv 10,1-2: *Áronovi synové Nádab a Abihú vzali každý svou kadidelnici, dali do ní oheň a na něj položili kadidlo. Přinesli před Hospodina cizí oheň, jaký jim nepřikázal. I vyšel oheň od Hospodina a pozřel je, takže zemřeli před Hospodinem.* Ostatní věci udělali přesně podle toho Hospodinova příkazu – „jen oheň si zapálili jinde než měli“. To by mělo být každému jako výstraha před tím, aby si lidé svévolně měnily Boží slovo a vykonávali Boží nařízení způsobem, jaký Hospodin nepřikázal.

Desátky nebyly jen pouhou matematickou desetinou, ale speciálním rituálně prováděným obřadem, přesně Hospodinem předepsaným.

Sláva Bohu – máme tu Pána Ježíše Krista!

Ř 7,4: *Právě tak, moji bratři, i vy jste zemřeli Zákonu skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl probuzen z mrtvých, abychom přinesli ovoce Bohu.*

Ga 3,28-29: *Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.*

Ga 4,1-7: *Říkám však: Pokud je dědic nezletilý, v ničem se neliší od otroka, ač je pánem všeho. Je podřízen poručníkům a správcům až do doby předem určené otcem. Stejně i my, když jsme byli nezletilí, byli jsme*

v otroctví pod živly světa. Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství. A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, ducha, který volá: „Abba, Otče.“

Ga 5,12-14 : **Ti, kdo vás znepokojují obřízkou, at' se třeba i vyklestí.** Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo, ale skrze lásku služte jedni druhým. Neboť celý Zákon je naplněn v jednom slovu: „Budeš milovat svého bližního jako sebe samého.“

Ř 13,10-14: *Láska nepůsobí bližnímu nic zlého. Tedy plností Zákona je láska. Víte také, jaký je čas, že už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je naše záchrana blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla. Žijme řádně jako ve dne: ne v hýření a opilství, ne v chlípnostech a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti. Nýbrž **oblečte se v Pána Ježíše Krista** a nepečujte o tělo, abyste vyhovovali jeho žádostem.*

Ř 6,14: *Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť **nejste pod zákonem, ale pod milostí.***

Sk 15,24: *Doslechli jsme se, že vás někteří, kteří vyšli z nás, zneklidnili svými slovy a zmátli vaše duše, když říkali, že je třeba dát se obřezat a **zachovávat Zákon, ačkoliv jsme jim to nenařídili.***

Ř 3, 21-22: *Nyní však je zjevena **Boží spravedlnost bez Zákona, dosvědčovaná Zákonem i Proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista** pro všechny a na všechny ty, kdo věří.*

Z mnoha míst v Novém zákoně plyne, že se nemáme nechat znepokojoval těmi, kdo by na nás chtěli uvalovat břemena předpisů ze Starého zákona. Mezi tato břemena patří jistě nejen obřízka, ale i odvádění desátků a jiných obětí, které byly pro lidi, kteří žili pod Zákonem. **Ti kdo jsou v Kristu Ježíši, jsou nové stvoření a nejsou pod Zákonem.** Není náhoda, že pro křesťany nebyl vydán nikde v Novém zákoně příkaz, že by měli z mnoha starozákonních předpisů právě desátky odvádět. Dokonce ani když bychom vzali podobnost kněžství mezi Malkisedekem (Malchisedechem) a Ježíšem Kristem, tak ani tomuto knězi nebylo ustanoveno nikde v Bibli, že by mu musel Abraham nebo někdo jiný odvádět nějaké desátky. O Ježíši Kristu je řečeno v Heb 7,17-19: *Neboť se o něm svědčí: „Ty jsi kněz na věčnost podle řádu Melchisedechova.“ Tím se sice **ruší předchozí nařízení** pro jeho slabost a neužitečnost – vždyť Zákon nic nepřivedl k dokonalosti – uvádí se však lepší naděje, skrze niž se přibližujeme k Bohu.*

Desátky měli tedy své místo ve Starém zákoně. Na slavnost desátků chodili i levité. V novozákonní době si někteří křesťané přivlastnili právo na vybírání desátků, prý na základě Starého zákona. S oblibou vytrhovali z kontextu slova z Mal 3,10, považující se za jakési „novozákonní levity“. Kněžský úřad však nesměl vykonávat nikdo jiný, než ten, kdo byl **geneticky** z Hospodinem určeného rodu. Setkala jsem se dokonce s tím, že máme prý platit desetinu z hrubé mzdy do sboru v církvi jako „desátek“. S tím, že jinak by to znamenalo, že bychom Boha okrádali. Darem se nazývala až částka nad tento povinný desátek. Pokud jste to někdy zažili, určitě víte, jaké odsouzení prožívá člověk, který upřímně věří tomu, že je to zákon, pod kterým musí žít a pokud to nemá z čeho zaplatit, tak je vlastně tím, kdo okrádá Boha. Kde je v tu chvíli nějaká jistota spasení?!! Je to strašná situace a člověk by, pro toto špatné učení o desátcích, mohl prožívat třeba i trvalé odsouzení, dokud by ty pseudodesátky nezaplatil a ten „dluh“ nevyrovnal. Mohl by mít i nulovou víru, že je spasen, protože by na sebe třeba pohlížel jako na beznadějně odsouzeného hříšníka, zloděje, odpadlého od Hospodina. Víme, že je psáno, že zloději v nebi nebudou. 1K 6,9-10: *Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Neblud'te! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani homosexuálové, zloději ani hrabivci, opilci, utrhači ani lupiči neobdrží Boží království za dědictví. A my jsme přece spaseni z darované milosti, **skrze víru v Ježíše Krista, že jsou nám jeho oběti hříchy odpuštěny.** Je psáno, že co není z víry (že konáme správně), je hřích. Dokonce bratr (věřící křesťan) pro kterého Kristus zemřel jde do záhuby, pokud jí např. maso obětované modlám, **jestliže věří, že dělá vědomě špatnou věc**, tedy hřích, čímž **je jeho svědomí poskvrněno.** Pokud by z toho nečinil upřímně pokání, tak nemá tu víru – jistotu, která má moc spasit*

jeho duši. 1K 8,7-8: *Ale ne ve všech je to poznání. Někteří až dosud jsou zvyklí na modlu a jedí toto maso jako obětované modlám, a jejich svědomí, protože je slabé, se poskvřňuje.* Z textu v Korintských je jasně napsáno, že když by křesťan dělal nějakou věc a měl čisté svědomí, že se podle svého porozumění nedopouští hříchu, mohl klidně jíst i maso obětované modlám v pohanském chrámě, protože ho nejedl s porozuměním, že obětuje modlám, ale jako ten, kdo měl poznání, že modla nic neznamená, jedl to maso jako ten, kdo za to jídlo vzdává díky jedině a pouze Hospodinu, i kdyby to všichni kolem jedli s motivem jiným, totiž jako oběť modle. 1K 8,10: *Neboť když někdo tebe, který máš poznání, uvidí sedět za stolem v modlářském chrámě, nebude jeho svědomí, bude-li slabý, přivedeno k tomu, aby jedl maso obětované modlám? A tak tvým poznáním hyne ten, který je slabý – bratr, pro kterého Kristus zemřel.* Když by tedy nějaký křesťan, který nemá stejné porozumění jako ty, jedl maso obětované modlám, tak je napsáno, že je jeho svědomí poskvřněno a hyne. Možná si myslel, že ty když něco děláš, co on považuje za hřích, tak klidně hřešíš a nelámeš si s tím hlavu – jsi pak pro něj špatným příkladem, protože on neví že ty máš naprosto jiný postoj srdce než on. Ty vzdáváš Hospodinu díky za to jídlo, on však propadá odsouzení. Toto místo v písmu je zmíněno, abychom měli ohled na druhé, aby snad něčemu špatně neporozuměli, neznečistili se a nešli do zahynutí. Je tam taky napsáno: 1K 10,25-31: *Jezte všechno, co se prodává na masném trhu, a kvůli svědomí se na nic nevyptávejte. Vždyť, Pánova je země a její plnost. ‘Zve-li vás někdo z nevěřících a chcete tam jít, jezte všechno, co vám předloží, a kvůli svědomí se na nic nevyptávejte. Ale když by vám někdo řekl: ‘Toto je obětováno božstvům, ‘ nejezte kvůli tomu, kdo vám to oznámil, a kvůli svědomí. Svědomí pak míním ne vlastní, ale toho druhého. Neboť proč má být moje svoboda souzena svědomím druhého? Jestliže já s vděčností jím, proč mám být pomlouván za něco, za co vzdávám díky? Ať tedy jíte nebo pijete nebo cokoliv činíte, všechno činite ke slávě Boží.* To ohledně svědomí je dost důležité. Ř 14,22-23: *Víru, kterou máš ty, měj pro sebe před Bohem. Blahoslavený je ten, kdo neodsuzuje sám sebe za to, co pokládá za správné. Ten však, kdo pochybuje a jedl by, je odsouzen, protože nejednal na základě víry. Všecko, co není z víry, je hřích.* Tady zmíním ještě jednu věc – toto místo bylo už mnohokrát někým vytrženo z kontextu. Někteří lidé se cítili jako ti, kdo zhřešili, protože se za něco modlili, např. za něčí uzdravení, a nestal se zázrak. Vyvozovali z tohoto místa v písmu nesprávné závěry. Mysleli si, že když se ten zázrak nestal, tak že to znamená, že neměli víru. Tedy usoudili z toho, že se dopustili hříchu tím, že se modlili bez víry. Mysleli si, že kdyby to bylo z víry, tak by se to stalo. Ale to místo v písmu pojednává o naprosto jiné věci, totiž o svědomí – o víře, že dělám nebo nedělám svým konáním správnou věc. Některý zázrak se může stát třeba až když se za něco modlíme dlouho – Pán nám to vysvětlil na příkladu té neodbytné vdovy, která chodila stále burcovat toho soudce, až ji v její prosbě vyslyšel. L 18,1-7: *Vyprávěl jim také podobnost, aby viděli, jak je třeba stále se modlit a neochabovat. Říkal: ‘V jednom městě byl soudce, který se Boha nebál a z člověka si nic nedělal. V tom městě byla vdova, která k němu chodila a říkala: ‘Zastaň se mě proti mému odpůrci. ‘ Ale on dlouho nechtěl. Potom si však řekl: ‘I když se Boha nebojím a z člověka si nic nedělám, zastanu se té vdovy, protože mi působí mnohou nesnáz, aby mě nakonec nepřišla zpolíčkovat. ‘ ‘ Pán řekl: ‘Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! Nezastane se Bůh svých vyvolených, kteří k němu volají dnem i nocí? Bude s pomocí pro ně otálet?*

Kdož jsme v Ježíši Kristu, jsme nové stvoření, jsme kněžstvo královské, lid dobytý. Kněžími jsme jako křesťané všichni a náš velekněz, který vešel do velesvatyně s obětí vlastní krve, je Pán Ježíš Kristus Syn Boží vzkříšený. Máme různá obdarování a povolání od Duchu svatého. Někoho Pán povolává do služby třeba jako apoštola, jiného jako proroka nebo učitele atd. – 1 Kor 12,28: *A v církvi Bůh ustanovil nejprve apoštoly, za druhé proroky, za třetí učitele, potom moci, potom dary uzdravování, pomoci, vedení, druhy jazyků.* Není již potřeba žádných levitů, kteří by museli vykonávat nějaké smírčí obřady mezi Bohem a lidmi. – 1 Tm 2,5-6: *Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví ve svůj čas.*

Jak tedy Hospodin zabezpečil ty které povolává do služby na plný úvazek? Odpovědí v Novém zákoně je **sbírka.** V 1 Kor 16,1-2 se píše, že apoštol Pavel nařídil udělat sbírku – každý měl dát jak se rozhodl: *Pokud jde o sbírku pro svaté: jak jsem přikázal galatským sborům, tak učinite i vy. V první den týdne ať každý z vás doma dá stranou tolik, kolik bude moci uložit, aby se sbírky nemusely konat teprve tehdy, až k vám přijdu. Až budu u vás, pošlu s potvrzujícími dopisy ty, které uznáte za hodné, aby odnesli váš dar do Jeruzaléma.*

Co myslíte, jaké motivy stojí za uvalením břemene desátek na novozákonní křesťany? Proč si ti, kdo toto učení v některých křesťanských sborech zavedli nebo je tam tolerují, nevybrali třeba jiný předpis ze Starého zákona, který by jim zkomplikoval život? Jsem přesvědčena o tom, že mnohé pastory nebo jiné služebníky, kteří pracující na plný úvazek v církvi, k tomu vedl **strach**. Báli se, že by nedostali z věřících na podporu své služby dostatek peněz, aby je to uživilo. Nejspíš měli také **obavy**, že by se nevybralo dostatek peněz ani na pronájem budov pro společná shromáždění a na ostatní provozní výdaje. Někdo se tedy rozhodl, zneužít slova o desátcích ze Starého zákona. Bylo docela **pohodlné, držet lidi ve strachu z odsouzení**, když si tím zajistili pravidelný příjem do církevní pokladny. Ušetřili si tím, jistě hodně stresu. Tento strach byl vypůsoben nedůvěrou Hospodinu, že se o ně postará. Ono, milí sourozenci v Ježíši Kristu, nemusí být vždycky snadné mít takovou víru, že Bůh pošle tu rybku s mincí v tlamičce, jako to udělal, když potřeboval peníze Pán Ježíš. Ale to nikoho z nás neopravňuje překrucovat Boží slovo!

Kažte pravé evangelium a věřte Bohu, on o vás péči má. A jestli by vás nechtěl podporovat Bůh, tak vaše služba stejně zkrachuje.

V Bibli jsme jasně poučeni o tom, jak je to se zachováváním Zákona. Je tu ale ještě další věc, kterou je dobré zmínit. Nemáme žít v hříchu, činit ohavnosti apod. Nemáme být modloslužebníky těla ani peněz. Máme být milovníky Boha a hledat co se líbí Bohu, také máme milovat svého bližního jako sami sebe – v Duchu svatém.

Závěr – zůstávání v Ježíši Kristu

Máme dávat peníze potřebným, do sboru a na podporu služebníků sloužících evangeliu – jasně, že ano. A štědře, jak nás k tomu povede Boží láska – Duch svatý. Radostného dárce miluje Hospodin. Máme být milující bližního, jak byste chtěli, aby někdo podporoval vás, kdybyste sloužili na plný úvazek Bohu, tak podporujte ty, které vám dá Hospodin na srdce a takovým způsobem, jakým vám je dá na srdce. Protože synové Boží jsou ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím. Pán také řekl – mé ovce slyší můj hlas, za cizím nepůjdou. Tak poslouvejme Ducha svatého, jak k nám mluví v našich srdcích, vždyť v nás přebývá – naše těla jsou jeho chrámy. Nenechte se vést nějakým jiným duchem, že byste žehnali tam, kde Pán nechce. Nepodporujte někoho v jeho hříchu, kdyby snad chtěl někdo zneužívat vaši dobrosrdečnost. Nechte se vést Duchem svatým!

1 J 3,14-18: *My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje bratra, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá život věčný, který by v něm zůstal. Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své nitro, jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.* Jinými slovy – kdo přijal Pána Ježíše a má skrze víru věčný život, kdyby třeba začal nenávidět svého bratra, tak ten věčný život v něm pak nezůstává, protože on nezůstává v Synu Božím. Máme věčný život, pokud zůstáváme v Synu – v Ježíši Kristu. Kdo má Syna Božího má život, kdo nemá Syna Božího nemá život.

Víra v Ježíše Krista – v to, že jsou nám jeho oběti na kříži odpuštěny viny, ta víra, která má moc spasit duši člověka, přichází z milosti, jako jistota. Je to potvrzení od Ducha svatého našemu duchu – odpověď na upřímné pokání člověka, který se opravdově rozhodl s hříchem ve svém životě zkoncovat a věří v Ježíše, který se za nás obětoval na kříži a třetího dne vstal z mrtvých. Díky Bohu za tu milost, že je Pán Ježíš Kristus tak věrný, že zhřeší-li kdo z nás křesťanů a vyzná Ježíši své viny a rozhodne se znovu upřímně od hříchu odvrátit, že nám tyto viny odpouští. Je taky psáno, že láska věří. Kdo to nemyslí s pokáním upřímně, tomu nejde mít víru – jistotu, že jsou mu viny odpuštěny.

Jan 15,9-12: *Jako Otec miluje mne, tak i já miluji vás. Zůstaňte v mé lásce. **Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já jsem zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce.** „, Toto jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla naplněna. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako já miluji vás. “*

Pán Ježíš Kristus nám dal **zákon lásky** a ospravedlnil nás svou obětí. Tato darovaná spravedlnost je z milosti a přijímá se skrze víru v Ježíše Krista. 1 J 4,16-18: *A my jsme uvěřili a poznali lásku, kterou má Bůh k nám. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. V tom dosáhla láska při nás cíle, že máme naprostou důvěru pro den soudu, neboť jaký je on, takoví jsme i my v tomto světě. V lásce není strach, ale dokonalá láska strach zahání; vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.*

Pán Ježíš řekl v J 15,4-9: **Zůstaňte ve mně a já ve vás.** *Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstává-li v révě, tak ani vy, jestliže nebudete zůstávat ve mně. Já jsem ta vinná réva, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. **Jestliže někdo nezůstává ve mně, bude jako ta ratolest vyvržen ven a uschne; pak je shromažďují a házejí do ohně, a hoří.** Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když přinese hojné ovoce a stanete seými uředníky. Jako Otec miluje mne, tak i já miluji vás. Zůstaňte v mé lásce.*

1 J 5,10-13: *Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, učinil ho lhářem, protože neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá. Jak je psáno věřit znamená mít jistotu v to co ještě není vidět.*

Máme zůstat v Ježíši Kristu. To je napsáno pro křesťany, kteří již jsou těmi ratolestmi na tom pravém vinném kmeni, kterým je, obrazně řečeno, Ježíš Kristus. Pokud neuposlechnou tu výzvu, aby zůstávali v Bohu, tak se jim může stát, jak Ježíš řekl, že budou vyvrženi ven a uschnou, pak je házejí do ohně... Zůstaňme v Synu Božím, protože *kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten život nemá.* Pán Ježíš řekl: **Jestliže někdo nezůstává ve mně...** Je tedy možné v něm nezůstat, i když jsme v něm už jednou byli. Ovšem je to takový hazard nezůstat v něm, že bychom pak jednoho dne mohli zjistit, že už nemáme víru, že jsou nám odpuštěny naše viny, protože tu jistotu, která má moc spasit naši duši, máme pouze tehdy, jestliže jsme v něm. Je velmi nebezpečné odcházet od Krista do hříchu. Takový hazardér by mohl časem úplně uschnout ve víře, že jsou mu odpuštěny viny – být vyťat a hosen do ohně. Mohlo by se mu stát, to co je zmíněno v Heb 6,4-8: *Neboť ty, kteří byli jednou osvěceni, okusili nebeského daru a stali se účastníky Ducha Svatého, okusili dobrého Božího slova i moci budoucího věku, a odpadli, je nemožné znovu obnovovat ku pokání, neboť si opět křížují Syna Božího a vystavují ho veřejnému posměchu. Vždyť zem, která pije déšť, jenž na ni často přichází, a plodí užitečnou bylinu těm, pro něž je také obdělávána, dostává od Boha požehnání. Když však nese trní a bodláky, je neužitečná a blízká prokletí; jejím koncem je spálení.*

Je důležité neodmítat svými postoji Syna Božího, protože, kdo odmítá Syna Božího zůstává na něm Boží hněv. J 3,36: *Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odmítá Syna, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv.* “

Takže pokud někdo upadl do hříchu, tak by měl velmi rychle opustit svůj hřích, učinit pokání a vrátit se opravdově k Hospodinu, dokud ještě žije.

Pavla Víšková

Pozn.: Zdrojem pro citáty z Bible, které jsou ze Starého zákona, byl Český ekumenický překlad z r. 1998 od České biblické společnosti a pro citáty z Nového zákona bylo použito překladu KMS Nová smlouva – vydání z r. 1994.